

The Holy See

***A Szentatya, II. János Pál pápa
üzenete a XX. Ifjúsági Világtalálkozóra
(Köln, 2005. augusztus)***

*Kedves Fiatalok!*1. Idén ünnepeltük a XIX. Ifjúsági Világnapot, amikor közösen elmékedtünk a Húsvétra Jeruzsálembe érkezett görögök vágyán: „Látni szeretnénk Jézust” (Jn 12,21). Most pedig már Köln felé tartunk, ahol 2005 augusztusában a XX. Ifjúsági Világtalálkozóra kerül majd sor. „Eljöttünk, hogy hódoljunk neki” (Mt 2,2): ez a következő ifjúsági világtalálkozó témája. Ez a mottó segít a különböző kontinensek fiataljainak abban, hogy lélekben végigjárják a napkeleti bölcsek útját, akiknek ereklyéit a tiszteletre méltó hagyomány szerint Kölnben őrzik, és abban is, hogy – miként a napkeleti bölcsek – találkozzanak minden nemzet Messiásával. Valóban, Krisztus fénye már megnyitotta a napkeleti bölcsek elméjét és szívét. „Elindultak” (Mt 2,9), írja az evangélista, bátran léptek új útra, egy hosszú és nem könnyű utazás terheit vállalva. Nem tévóváztak, mindent maguk mögött hagyva követték a napkeleten felkelni látott csillagot (vö. Mt 2,2). A bölcsek nyomában járva ti, kedves fiatalok, szintén egy „útra” készültök, hogy a világ minden tájáról Kölnbe induljatok. Fontos, hogy ne csak gyakorlatban készüljete a találkozóra, hanem elsősorban lélekben, a hitnek és Isten Igéje hallgatásának légkörében.2. „És lám, a csillag... előttük haladt, amíg végre meg nem állt a hely fölött, ahol a gyermek volt” (Mt 2,9). A bölcsek megérkeztek Betlehembe, mert engedelmesen követték a csillagot. Sőt, „Amint megpillantották a csillagot, igen megörültek” (Mt 2,10). Fontos, kedves barátaim, hogy kutassuk Isten jeleit, amelyekkel hív és vezet bennünket. Amikor tudatára ébredünk annak, hogy Ő vezet bennünket, szívünket valódi és mély öröm tölti el, ugyanakkor erős vágy születik bennünk, hogy találkozzunk Vele, és állhatatosságot kapunk, hogy engedelmesen kövessük Őt. „A házba lépve, ott látták a gyermeket anyjával, Máriával” (Mt 2,11). Első látásra nincs ebben semmi rendkívüli. Ez a Gyermek mégis különbözik minden más gyermektől. Ő az Isten egyszülött Fia, aki lemondott dicsőségéről (vö. Fil 2,7), és a földre jött, hogy meghaljon a Kereszten. Közénk jött és szegénnyé tette magát, hogy feltárja nekünk isteni dicsőségét, amelyet teljes valójában majd a mennyországban, örök hazánkban szemlélhetünk. Ki adhatta volna ennél nagyobb jelét a szeretetnek? Ámulva állunk Isten misztériuma előtt, aki lealacsonyította magát, hogy felvegye emberi természetünket, és életét adja értünk a Keresztfán (vö. Fil 2,6-8). Szegénységében jött el közénk, hogy megváltást hozzon a bűnösöknek. Szent Pál így emlékeztet bennünket: „Ő, a gazdag, értetek szegénnyé lett, hogy szegénysége által meggazdagodjatok” (2Kor 8,9). Hogyan is adhatnánk hálát Istennek nagylelkű jóságáért?3. A napkeleti bölcsek Jézust „Betlehem”-ben látták meg, ami azt jelenti: „a kenyér háza”. Egy szerény betlehemi istállóban feküdt a szalmán a „búzaszem”, aki – halála által – „sok termést” hozott (vö. Jn 12,24). Amikor Jézus nyilvános élete során magáról és megváltó küldetéséről beszélt, gyakran használta a kenyér hasonlatát: „Én vagyok az élet kenyere”,

„Én vagyok a mennyből alászállott kenyér”, „A kenyér, melyet adni fogok, az én testem a világ életéért” (Jn 6,35.41.51). Ha híven végigkövetjük Megváltónk útját a Jászol szegénységétől a Kereszten való elhagyottságig, jobban megérthetjük emberiséget megváltó szeretetének misztériumát. A Gyermeke, akit Mária a jászolba fektetett, ugyanaz az Istenember, akit a Keresztre szegezve látunk, s ugyanaz a Megváltó van jelen az Eucharisztia szentségében. A betlehemi istállóban egy újszülött gyermek szerény külsejében tisztelhatték őt Mária, József és a pásztorok; az átváltoztatott Ostyában mi testében, vérében, lelkében és istenségében imádjuk Őt, ahogy szentségi módon jelen van, és kínálja nekünk magát, mint az örök élet eledelét. A szentmise így valódi szeretet-találkozássá válik azzal, Aki teljesen odaadta magát értünk. Ne habozzatok, fiatal barátaim, válaszolni neki, ha hív benneteket „a Bárány menyegzős lakomájára” (vö. Jel 19,9). Hallgassatok rá, megfelelő módon készítsétek fel magatokat, és vegyétek magatokhoz az Oltárszentséget, különösen most, az Eucharisztia évében (2004. október – 2005. október), amelyet az egész Egyház számára meghirdettem.4. „Leborulva hódoltak neki” (Mt 2,11). Ha a bölcsek imádták a gyermeket, akit Mária a karjaiban ringatott, és felismerték benne azt, Akit a nemzetek vártak és a próféták megjósoltak, mi Őt ma az Eucharishtiában imádkozhatjuk, és felismerhetjük benne Teremtőnk, egyetlen Urunkat és Megváltónkat. „Aztán fölnyitották kincsesládájukat és ajándékot adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát” (Mt 2,11). A bölcsek Messiásnak hozott ajándékai az igaz imádatot jelképezik. Az arannyal királyi istenségét hangsúlyozták, a tömjénnel elismerték Őt mint az Új Szövetség papját, a mirhával pedig a prófétát ünnepelték, aki vérét ontja, hogy az emberiséget kiengesztelje az Atyával. Kedves fiatalok, ti is ajánljátok az Úrnak életetek aranyát, vagyis a szabadságot, hogy szeretetből kövessétek Őt, hűségesen válaszolva az Ő hívására. Lángoló imádságokat tömjéne szálljon fel az Ő dicsőségét zengve. Ajánljátok fel neki mirhátokat, vagyis hálás ragaszkodásokat Hozzá, az igaz Emberhez, aki úgy szeretett bennünket, hogy a Golgotán gonosztevő módjára halt meg.5. Legyetek imádói az egyetlen igaz Istennek, adjátok Neki az első helyet az életetekben! A bálványimádás az ember állandó kísértése. Sajnos vannak, akik problémáikra a keresztény hittel összeegyeztethetetlen vallási gyakorlatokban keresik a megoldást. Erős a nyomás, hogy a siker és a hatalom könnyed mítoszában higgyünk; veszélyes elfogadni a szentségről alkotott olyan üres elméleteket, amelyek Istent kozmikus energia formájában tüntetik fel, vagy bármilyen más módon, ami ellentétes a katolikus tanítással. Kedves fiatalok, ne engedjétek a hamis illúzióknak és a múltó divatoknak, amelyek gyakran tragikus lelki űrt hagynak maguk után! Álljatok ellen a gazdagság, a fogyasztói szemlélet és a tömegkommunikáció által időnként használt kifinomult erőszak kísértéseinek! Az igaz Isten imádása a bálványimádás minden formájának hiteles ellenszere. Imádjátok Krisztust: Ő a Kőszikla, amelyre a jövőt és egy igazságosabb, szolidárisabb világot építhettek. Jézus a Béke Hercege: a megbocsátás és a megbékélés forrása, aki által az emberiség családjának minden tagja testvérré válik.6. „Más úton tértek vissza hazájukba” (Mt 2,12). Az evangélium úgy írja, hogy a bölcsek a Krisztussal való találkozás után „más úton” tértek haza. Az útirány megváltoztatása jelképezheti a megtérést, amelyre mindenki meghívást kap, aki Jézussal találkozik, hogy olyan imádóvá váljon, amelyet Ő kíván (vö. Jn 4,23-24). Ez azzal jár együtt, hogy az Ő követőiként – ahogy Pál apostol írja – „élő, szent, Istennek tetsző áldozattá” válunk. Az apostol hozzáteszi, hogy ne vegyük át a világ gondolkodásmódját, hanem változzunk meg szellemünk megújulásával, hogy felismerjük, „mi az Isten akarata, mi a helyes, mi a kedves neki, és mi a tökéletes” (vö. Róm 12,1-2). Ha Krisztusra hallgatunk és imádjuk Őt, választások előtt találjuk magunkat, nemegyszer hősi döntéseket kell meghoznunk. Jézus igényes, hiszen Ő a valódi boldogságot akarja számunkra. Néhányatokat arra hív, hogy mindent feladva kövessétek Őt a papi vagy megszentelt életben. Akik meghallják ezt a hívást, ne féljenek igent mondani és tanítványként nagylelkűen a nyomába lépni. De a különleges, megszentelt hivatásokon túl ott van az a sajátos meghívás, ami minden megkereszteltnek szól: ez is egy meghívás a hétköznapi keresztény életnek arra a „magas színvonalára”, amely az életszentségben fejeződik ki (vö. Novo Millennio Ineunte, 31). Amikor Krisztussal találkozunk és elfogadjuk evangéliumát, életünk megváltozik, és valami arra indít bennünket, hogy másokkal is megosszuk tapasztalatunkat. Oly

sok embertársunk nem ismeri még az Isten szeretetét, vagy csalóka pótlékokkal tölti meg a szívét. Ezért olyan szükséges a Krisztusban megélt szeretet tanúivá válnunk. Kedves barátaink, akik nem vagytok megkeresztelve vagy nem azonosultok az Egyházzal: benneteket is meghívunk az ifjúsági világtalálkozóra! Nem áhítoztok-e az Abszolút iránt, és kerestek „valamit”, ami értelmet adhat az életeknek? Forduljatok Krisztushoz, és nem fogtok csalódni!7. Kedves fiatalok, az új evangelizációhoz az Egyháznak igazi tanúságtevőkre van szüksége: férfiakra és nőkre, akiknek életét átformálta a Jézussal való találkozás; férfiakra és nőkre, akik képesek ezt a tapasztalatot átadni másoknak. Az Egyháznak szentekre van szüksége. Mindannyian meghívottak vagyunk a szentségre, és egyedül a szentek újíthatják meg az emberiséget. Sokan jártak előttünk az evangélium útján, és én arra biztatlak benneteket, hogy imádkozzatok a közbenjárásukért. A kölni találkozó alkalmával jobban megismerhetitek néhányukat: Szent Bonifácot, Németország apostolát; Köln védőszentjeit, különösen Szent Orsolyát, Nagy Szent Albertet, a Keresztről nevezett Terézia Benediktát (Edith Steint) és Boldog Adolf Kolpingot. Szeretném kiemelni közülük Nagy Szent Albertet és a Keresztről nevezett Terézia Benediktát, akik – a napkeleti bölcsekhez hasonlóan – szenvedélyesen keresték az igazságot. Nem haboztak, hogy szellemi képességeiket a hit szolgálatába állítsák, s ezzel megmutassák, hogy a hit és az ész kapcsolatban vannak, és szükségük van egymásra. Kedves fiatalok, a Köln felé vezető lelki úton a pápa imáiban elkísér benneteket. Mária, az „eucharisztikus asszony” és a Bölcsesség Édesanyja irányítsa lépteiteket, világítsa meg döntéseiteket, és tanítson meg szeretni azt, ami igaz, jó és szép! Vezessen valamennyiőtöket az ő Fiához, aki egyedül tudja betölteni az emberi ész és szív legbensőbb vágyait. Induljatok áldásommal! Castel Gandolfo, 2004. augusztus 6. II. János Pál